ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΣΤΕΙΑ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μεταξύ φίλων.

Σὲ βλέπω πειὸ παχύν, πειὸ ροδοκόκκινον πιὸγερόν. Τί συμβαίνει;

—Ἔκοψα τὸ τσιγάρο ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες.

—Ἔκοψες τὸ τσιγάρο; Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἔχεις μεγάλη θέλησι καὶ ἐπιβολή.

—Ἐγὼ δὲν ἔχω καθόλου.. Ἔχει ὅμως ἡ γυναίκα μου!...

***

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μερικοὶ περιηγηταὶ ποὺ δὲν εἶχαν ἐδηγὸ, σταμάτησαν μιὰ μέρα στὸν δρόμο κάποιον Ἀθηναῖο καὶ τὸν ρώτησαν.

—Πειὰ εἶνε τὰ περίεργα ἐδῶ στὴν πόλι σας;

—Τὰ περίεργα γιὰ τοὺς περιηγητὰς εἶνε τὰ ὀρχαῖα. Γιὰ μᾶς τοὺς Ἀθηναίους εἶνε...οἱ περιηγηταί!..

***

Κάποια κυρία συναντᾶ στὸν δρόμο τὴν πρώτη ὑπηρέτριά της ἡ ὁποία τῆς εἶχε ζητήσει αὔξησι καὶ ἐπειδὴ δὲν τῆς τὴν ἔδωσε ἔφυγε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία της.

—Λοιπὸν Ζαμπέτα, πέρνεις τώρα καλὸν μισθό; τὴν ρωτᾶει.

—Ὄχι, κυρία δουλεύω δωρεάν.

—Γιατί;

—Νά... παντρεύθηκα!...

***

Ἡ κυρία.—(ἄγρια). Δὲν μοῦ λὲς σὲ παρακαλῶ τί εἶσαι δῶ μέσα κυρία ἢ ὑπηρέτρια;

Ἡ καμαριέρα.—Ὑπηρέτρια.

Ἡ κυρία.— Τότε γιατὶ λὲς «ποντομάρα»;

σης στὸ δάσος τῆς παντάνγκ, Μπαλαοό;

—Ὦ!—εἶπε ἐκεῖνος μ' ἕνα πονεμένο ἀναστεναγμὸ.— Πῶς θὰ ἤθελα νὰ τὸ ξαναδῶ πρὶν πεθάνω!

—Ἔ, λοιπὸν ἐγὼ θὰ σὲ πάω ἐκεῖ!—εἶπε ὁ ἀγαθὸς Κοριολίς.— Θὰ φύγωμε ἀμέσως, Μπαλαοό.

—Ναί, ναί, ἂς φύγωμε! Ἂς κάμε μακρυὰ ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν ἀνθρώπων! Ἂς γνρίσωμε στὸ δάσος μου!

Δὲν ὑπῆρχε καιρὸς γιὰ δισταγμούς. Ἐκεῖ ἦταν ἡ σωτηρία ὄχι μόνο γιὰ τὸ Μπαλαοό, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἴδιο τον Κοριολίς. Γιατὶ ἡ Ζωὴ εἶχε γνρίσει ἀπὸ τὸ Κλερμὸν φέρνοντας τὶς πιὸ δυσάρεστες πληροφορίες.

Ὁ κύριος Ματιὰ Ντελαφὸς εἶχε πιὰ τὴ βεβαιότητα ὅτι, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατιῶτες ποὺ εἶχαν λάβει μέρος στὴν καταδίωξι τῶν Βωτρὲν στὸ δάσος, εἶχαν σκοτωθῆ καὶ πληγωθῆ ἀπὸ τὸν Μπαλαοο. Καὶ ἡ ἀστυνομία ἀναζητοῦσε τώρα τὸ δάσκαλο καὶ τὸ μαθητή του.

Κι' ἔτσι, ὁ Μπαλαοὸ, ὁ Κοριολίς, ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Γερτρούδη περνάντας κρυφὰ τὰ σύνορα ἐμπαρκαρίστηκαν μιὰ νύχτα κι' ἔφυγαν γιὰ τὸ δάσος τῆς Μπαντάνγκ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ Μπαλαοὸ σώθηκε τὴν ἡμέρα ποὺ ξαναεῖδε τοὺς τόπους, ὅπου εἶχε ζήσει ἡ μητέρα του.

—Ἀ! Πατρὶ-Πάλανγκ-Καίνγκ! Θὰ ξαναῖδῶ ἄραγε ποτὲ τοὺς γονεῖς μου;—ἐφωνάζε μόλις πάτησε μὲς τὸ δάσος.

Καὶ γρήγορα ἐπιτάλαβε ὅτι ὅλοι του οἱ φίλοι τὸν εἶχαν ξεχάσει. Ὦ; τόσο ἔσυπνα καλύβες μὲ τὶς ρίζες τῶν αἰωνόβιων δένδρων καὶ μαζὶ μὲ τὸν Κοριολίς, τὴ Γερτρούδη καὶ τὴ Ζωὴ περνᾷ τὸν καιρό του στ' ἀγαπημένα ἐκεῖνα μέρη, μέσα σὲ μιὰ ἀδιατάρακτη γαλήνη. Ἡ Γερτρούδη πλέκει πάντοτε κάλτσες, ὄχι ὅμως πιὰ γιὰ τὸ Μπαλαοό, ὁ ὁποῖος τώρα, *περπατεῖ ὅπως περπατεῖ ὁ Θεὸς του οἱ ἀδελφοί.*

Ἡ Ζωὴ ἦταν εὐτυχισμένη, γιατὶ γύρισε στὴ ζωὴ τοῦ δάσους ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσε καὶ πρὸ πάντων γιατὶ δὲν ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ διαβάζῃ γεωγραφία. Ὁ Κοριολὶς ξεσυνείδισε τὴ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων καὶ γιὰ νὰ ἐκφράζῃ τὴ σκεψη του, μεταχειρίζεται τὴ γλῶσσα τῶν πιθήκων. Ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος δὲν εἶχε πιὰ τὴν πνευματικὴ διαφύγεια, γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι αὐτὴ ἡ ὀπισθοδρόμησις, ποὺ ὅλο καὶ μεγάλωνε, ἤσανε γι' αὐτὸν σὰ μια τιμωρία τοῦ οὐρανοῦ, γιατὶ ἐτόλμησε νὰ ἐναντιωθῆ στοὺς νόμους τῆς φύσεως....

Μόνο ὁ Μπαλαοὸ, ποὺ κάθε ἕξη μῆνες πήγαινε στὴ Μπαταβία γιὰ νὰ παίρνῃ τὰ γράμματα τῆς Μαγδαληνῆς, εἶχε διατηρήσει τὸν πολιτισμὸ ποὺ εἶχε ἀποκτήσῃ στὴν Εὐρώπη. Ἡ ἀνάμνησῃ τῆς Μαγδαληνῆς πολὺ τὸν βοηθοῦσε σ' αὐτό. Ζοῦσε πάντα θυμούμενος τὴ μικρὴ του κυρία ποὺ εἶχε τώρα δύο παιδάκια κι' ἔμενε πάντα στὸ Κλερμόν.

Εἴπαμε ὅτι ὁ Μπαλαοὸ εἶχε διατηρήσῃ μὲς τὸ δάσος τῆς Μπαντάνγκ, ὅλο τὸν Εὐρωπαϊκὸ του πολιτισμὸ· ἀλλὰ δὲν ἔδειχνε καμμιὰ περηφάνεια γι αὐτό.

Καὶ ὅταν οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους, οἱ ὁποῖοι σιγὰ-σιγὰ εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ πλησιάζουν τὴν καινούργια οἰκογένεια, ἐπήγαιναν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν, ὁ Μπαλαοὸ τοὺς διηγόταν τὶς ἱστορίες τῶν ἀνθρώπων, τελειώνοντας μ'αὐτὸ τὸ συμπέρασμα:

—Τὰ ζῶα εἶνε ζῶα, οἱ θεοὶ εἶνε θεοί· μα οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε ποτέ τα...ἴσως εἶνε θεοὶ ἀποτυχημένοι!..

ΤΕΛΟΣ

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Συμπόσιον Κωφαλάλων

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ παρατέθη στὸ Παρίσι ἕνα συμπόσιο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος τοῦ ὁποίου κανεὶς ἀπὸ τοὺς συνδαιτημόνας δὲν ἔβγαλε μιλιά! Αὐτὸ θὰ σᾶς φανῆ βέβαια παράξενο...

Τὸ πρᾶγμα ἐντούτοις εἶναι ἁπλούστατο: Τὸ συμπόσιο ἐδίδετο ἀπὸ τὸ «Συνέδριο τῶν... *Κωφαλάλων Ἀθλητῶν τῆς Γαλλίας*», παρακάθησαν δὲ σ' αὐτὸ ἄνω τῶν διακοσίων μελῶν τοῦ Συνεδρίου καὶ ἀπὸ ἄλλα καὶ ἀντιπρόσωποι διαφόρων σωματείων κωφαλάλων ἔνδεκα ἄλλων ἐθνῶν.

Σύμφωνα μὲ τὴν περιγραφὴν ποὺ δίνει ἕνα γαλλικὸ περιοδικό, τὸ συμπόσιο αὐτό, ἂν καὶ σιωπηλό, διεξήχθη ἐν τούτοις.. «ἐν ἀδιαπτώτῳ εὐθυμίᾳ»! Οἱ βουβοὶ καλεσμένοι ἤπιαν καὶ ἔφαγαν μὲ πολὺ κέφι. Ἡ δὲ φλυαρία ποὺ ἐπικρατεῖ συνήθως στὰ συμπόσια, ἀντεκατεστάθη ἐδῶ μὲ τσιγκρίσματα ποτηριῶν καὶ ποδοκροτήματα!.

Τὸ πιὸ νόστιμο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι ὁ λόγος ποὺ... ἐξεφώνησε στὸ τέλος τοῦ συμπόσιου ὁ πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου. Ὁ λόγος αὐτός, καθὼς θὰ ἐννοήσετε, δὲν «ἐξεφωνήθη» μὲ τὸ στόμα, ἀλλὰ μὲ... νοήματα! Στὸ σημεῖον ὅμως αὐτό, ἀξίζει νὰ παραθέσουμε κι' ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν σχετικὴ περιγραφὴ τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ:

«... *Στὰ ἐπιδόρπια, ὁ κ. Γκαστὼν Βιαλὰτ ἐξεφώνησε τὸν λόγο του ὁ ὁποῖος ἐπροκάλεσε τὴν προσοχὴ ὅλων. Ἐπὶ μισὴ ὥρα, τὸ «ἀκροατήριο» ἐκράτησε κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ... τζάλαττα χεῖρα τοῦ ρήτορος!.. Ἐν γένει, ὁ λόγος του, ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἡ πιὸ ἐβγλαττος...παντομίμα ποὺ μπορεῖσε νὰ φαντασθῆ κανείς.. Καὶ οἱ καλεσμένοι ἔφυγαν κατενθουσιασμένοι*»!...

***

Παράξενες ὀνομασίες ἐπαύλεων

Σὲ κάποιο Παρισινὸ περιοδικό, δημοσιεύεται τελευταίως μιὰ παραδοξοτάτη στατιστική. Ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστοτέρους γάλλους χρονογράφους, εἶχε ὑπομονὴ νὰ σημειώσῃ τὶς πιὸ περίεργες ὀνομασίες, ἑξαχιλίων ἐπαύλεων ποὺ ἔτυχε νὰ ἀπαντήσῃ σὲ διάφορες ἐκδρομές του. Τώρα, ποὺ μὲ τὸ πλησίασμα τῆς ἀνοίξεως, πολλοὶ ἀθηναῖοι σχεδιάζουν νὰ κτίσουν βίλλες σὲ Φάληρα καὶ στὴν Κηφισσιά, νομίζουμε ὅτι θὰ ἦταν ἀρκετὰ ἐπίκαιρο νὰ θέσουμε στὴ διαθεσή τους μερικὲς ἀπὸ τὶς ὀνομασίες αὐτές. Δὲν ἔχουν, λοιπόν, παρὰ νὰ διαλέξουν:

Καὶ πρῶτα πρῶτα, σ' ἕνα προάστειο τῶν Παρισίων ὑπάρχει μιὰ βίλλα ποὺ ὀνομάζεται:...«*Τοὺς φάγαμε*»!... Ἡ βίλλα αὐτὴ ἐκτίσθη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀπὸ ἕναν γάλλο συνταξιοῦχο ἀξιωματικό, πολὺ πολεμιστή, ὁ ὁποῖος φαίνεται, δὲν ἐννοεῖ νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐπιτυχῆ γιὰ τὴν πατρίδα του ἔκβασι τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου.. Μὴ νομίσετε δὲ πὼς πρόκειται περὶ κανενὸς ἀγρίου καὶ βλοσυροῦ ὑπερπατριώτου σπαθοφόρου. Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἐπαύλεως «*Τοὺς φάγαμε*», εἶνε ἕνας εἰρηνικώτατος πενηντάρης, ποὺ ἀποτραβήχτηκε στὴ βίλλα του μαζὶ μὲ τὴν γυναίκα του, καὶ ποὺ περνᾶει τὸν καιρό του περιποιούμενος τὸν κῆπο του..

Σημαντικοτάτη ἐξ ἄλλου ἐπιγραφὴν φέρει μιὰ βίλλα ποὺ βρίσκεται στὴν ἐποχὴ Σαν-Συλβέστρ. Ἡ βίλλα αὐτὴ ὀνομάζεται, ἁπλούστατα: «*Τελοσπάντων τὴν ἀποχτήσαμε!*» Κατοικεῖται δὲ ἀπὸ δυὸ γερροντάκια, τὰ ὁποῖα, ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ χίλιες δυὸ στερήσεις, οἰκονομῶντας ὡς καὶ ἀπὸ τὴν τροφή τους ἄκμη, κατώρθωσαν νὰ συγκεντρώσουν πεντάρα-πεντάρα τὸ ποσὸν ποὺ χρειαζόταν γιὰ τὸ χτίσιμό τῆς.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουμε: Δυὸ ἄλλες ἐπαύλες ποὺ βρίσκονται στὰ περίχωρα κι' αὐτὲς τοῦ Παρισιοῦ, ὀνομάζονται μετριοφρονέστατα, ἡ μία μὲν «*Μοῦ ἀρκεῖ*» καὶ ἡ ἄλλη «*Ἔ, τί νὰ γίνῃ!...*»

***

Πῶς ἐγράφη τὸ «Κβὸ βάντις»

Σὲ μιὰ συνεντεύξη ποὺ ἔδωσε λίγες μέρες πρὸ τοῦ θανάτου του ὁ Ἑρρῖκος Σιένκεβιτς σ' ἕνα γάλλο δημοσιογράφο διηγήθηκε, τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο σχετικὰ μὲ τὸ παγκοσμίως γνωστὸ μυθιστόρημά του «Κβὸ βάντις».

—«Σέρετε κῦρ; μοῦ ἤρθε ἡ πρώτη ἰδέα γιὰ νὰ γράψω τὸ ἔργο μου αὐτό; Ἁπλούστατα: Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, κάθε βραδυ, πρὶν κοιμηθῶ, συνήθιζα νὰ διαβαζω ἀρχαίους λατίνους συγγραφεῖς.

Ἡ Ρωμαϊκὴ ἱστορία μ' ἐνδιαφέρει τόσο ἀπὸ καθαρῶς ἱστορικῆς ἀπόψεως, ὅσο καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικῆς. Κι' ὅταν, στὰ 1894, ἐπεσκεφθῆκα τὴ Ρώμη, καὶ εἶδα τὸν μικρὸ ναΐσκο ποὺ φέρνει τὴν ἐπιγραφὴ «Κβὸ Βάντις», ἐνεπνεύσθην ξαφνικὰ ὅλο τὸν μῦθο τοῦ ρομαντζοῦ μου...»

Ὅταν ἀρχώτησεν, ὁ Σιένκεβιτς ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰν Ἐλβετικὴ ἐξοχὴ. Ὁ ξενοδοχος του θέλοντας νὰ τὸν κολακεύσῃ, ἔμαθε ἕναν παπαγάλλο τὸν ὁποῖο εἶχε νὰ ἐπαναλαμβάνει διαρκῶς τὶς λέξεις «Κβὸ Βαντις». Ὁ Σιεγκ.βιτς ὅμως, ὅλως παραδοξως, ἐκινεντιρίζόταν τρομερα ὅταν ἄκουγε τὸ πουλὶ νὰ ξεφωνῆ τὸν τιτλο τοῦ μυθιστορήματος του. Κάποτε δὲ ποὺ ἕνας φίλος του τὸν ἐρώτησε τὸν λιγο, ἀπήντησε:
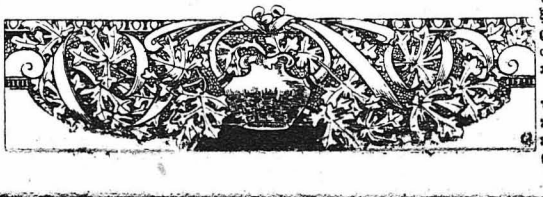
—Βρὲ ἀδελφέ! Τί θέλεις αὐτὸ τὸ πουλὶ νὰ μοῦ λέῃ διαρκῶς. «Κβὸ βάντις»... Δυστυχῶς ξέρω πολὺ καλὰ...ποῦ σημαίνει!..Στὸν ἄλλο κόσμο!...